ఎఱ్ఱని కళ్ళు

సాయంత్రమైంది. అనాథాశ్రమం గుమ్మంలో బంతిచెట్ల దగ్గర పిల్లలంతా ఆడుకుంటున్నారు. పెరటి వేపు అరటితోపు దగ్గర రాతిబండమీద కూర్చుని ఇద్దరు పిల్లలు ఏకాంతముగా ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. గొడ్లపాకలో కాంతమ్మ కూర్చుని ఆవులకు పాలు పిండుతోంది. కొంచెం దూరంగా మయూరి అప్పుడే తోటలో కోసిన తోటకూర కాడలు ఏరుతోంది. ప్రక్కన విరబూదిన సన్నజాజి సువాసనలు నింపుతోంది. ఉదయం రక్తవర్ణంతో వికసించిన ఎర్రగులాబీలు ఇప్పుడు కమిలి నట్లున్నాయి. నీరెండ ఎఱ్ఱగా అన్నింటిని కప్పుతోంది.

మయూరి ఆకాశంకేసి చూసింది. "ఎంత ఎఱ్ఱగా మెరిసి పోతోందో!" అన్నది స్వగతంలా! కాంతమ్మ విని పించుకోలేదు. ఆమె తలవంచుకుని పని చేసుకుంటూ ఉండగానే సూర్యోదయాలు, సూర్యాస్తమయాలు, వెన్నెల రాత్రులు, చీకటిరాత్రులు వస్తూపోతూ వుంటాయి. ఆమెకెప్పుడూ వాటిని చూచే తీరిక లేదు.

కాస్సేపటికామె పాకలోనించి బయటికి వచ్చింది. పాలబిందె చంకనపెట్టుకుని, తోటకూర గంపలోకెత్తి మయూరి లేచి నిలబడింది. ఆ సంజవేళ ఆమె ముఖమంతా ఎఱ్ఱగా మెరుస్తోంది. రెండు కళ్ళూ జ్యోతుల్లా మరింత ఎఱ్ఱగా కనిపిస్తున్నాయి. హఠాత్తుగా ఆమెను చూచిన కాంతమ్మ ఆశ్చర్యపడింది.

“నీ కళ్ళెందుకూ ఎప్పుడూ అలా ఎఱ్ఱగా ఉంటాయి? పుట్టినప్పటినుంచి అంతేనా?” అన్నది. మయూరి ఉలిక్కిపడింది. తొందరగా పమిటకొంగు లాక్కుని తల కప్పుకుంది, ముఖం కనపడకుండా, తనకళ్ళు ఎఱ్ఱగా ఉండటం ఏదో దాచుకోవలసిన అపరాధంలా మయూరి కాంతమ్మకు సమాధానం చెప్పలేదు. ఆమె మళ్ళా అడగనూలేదు. మాట్లాడకుండా ఇద్దరూ లోపలికి వెళ్ళి పోయారు. రాత్రి లోపల చెయ్యాల్సిన పనులింకా యెన్ని ఉన్నాయో ఆలోచించుకుంటూ!

కాని, కాంతమ్మ అడిగినమాట మయూరి మరచి పోలేదు. ఆమెకు తన కళ్ళు ఎప్పటినుంచి ఎఱ్ఱగా ఉన్నాయో, ఎందుకున్నాయో చాలా స్పష్టంగా తెలుసు. ఆమాట తలచుకోగానే ఆమెకళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి. ఆ కన్నీరు జారిపడకుండా లోలోపలే ఇంకిపొయ్యేటట్లు కళ్ళు రెండూ గట్టిగా నులుపుకుంది. అవి ఇంకాస్త ఎఱ్ఱబడ్డాయి.

ఎప్పుడో మయూరి మధురమైన కోర్కెలు కోరుకుంది. అందరు ఆడపిల్లలాగే ఆశలు పెంచుకుంది. కాని, పెళ్ళైన ఆరునెలలకే ఆమె కట్టుకున్నవన్నీ గాలిమేడలని తెలుసుకుంది. తాను అడుగుపెట్టింది నందనవనంలోకాదు. శూన్యమైన ఎడారిలో! నీడ వెతుక్కున్నది పూలచెట్లక్రింద కాదు, పాము పడగనీడలో! తన మెడలో సూత్రం కట్టిన వ్యక్తి తనను సుఖపెట్టటానికికాదు. మనస్సు శిథిలంచేసి క్షోభపెట్టటానికి!

ఎప్పుడో ఒక సంధ్యాసమయంలో ఒక వ్యక్తి తన జీవితంలోకి వచ్చాడు. అప్పటికే ఏదిక్కూలేక అడవిమార్గం పట్టిన తన జీవితాన్నిచూచి జాలిపడుతున్నట్లు తనతో అన్నాడు :

“నీ జీవితం నిరాధారంగా ఉంది. నీ హృదయంలో సుడిగుండం ఉంది. నీకు నేను అండగా ఉంటాను; ఆదుకుంటాను” అని.

ఆమె ఆ మాటలు నమ్మింది. తనకు తల్లిదండ్రులు లేరు. ఆదుకునే బంధువులు లేరు! అనాథగా గడచే జన్మకు ఆధారం దొరికినట్లయింది. ఆమె అతనిచెయ్యి పట్టుకుంది. అతని ఇంటికి వెళ్ళింది.

ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన మొదటిరోజు ఆమెకు గుప్పుమన్నది సారాయివాసన. వినపడినవి మొరటుమాటలు.

అందంగా అలంకరించుకుని ఆశతో ఎదురు చూస్తున్న ఆమెకు భర్త భయంకరవేషం భయం కలిగించింది. వణికి పోతూ అన్నది: "ఇది ఏమి వేషం? ఈ మొరటుతనం మానలేరా?" అని.

ఆ ప్రశ్న అతనికి అర్థంకాలేదు. ఆ ప్రార్థనలో ఉన్న ఆవేదన హృదయాన్ని తాకలేదు. అతను ఉంటు న్నది మరొక ప్రపంచం: ఏదో ఒక క్షణాన మైకం తెలిసి వున్నప్పుడు, ఒక ఆడదాన్ని ఆదుకుంటానని ఇంటికి తెచ్చా నని సుఖపెడతానని మాట ఇచ్చానని అతనికి గుర్తులేదు ఆమె అమాయకంగా కళ్లనీళ్ళు పెట్టుకుంది. "ఈ బ్రతుకు ఇంతేనా." అనుకున్నది. ఆమె కళ్లనీళ్ళు చూసి అతనికి జాలి కలుగలేదు. అహంకారమే ఎక్కువైంది.

"నన్ను పెళ్లిచేసుకున్నానని ఏడుస్తున్నావా? దిక్కు లేని నిన్ను ఆదుకుని తెచ్చానని సంతోషించక! ఎంత మంది ఆడపిల్లలు నన్ను చేసుకోవాలని ఏడుస్తున్నారు ఎంతమందిని నీకోసం వదులుకున్నాను. రమణయ్య అంటే మామూలు మనిషి అనుకుంటున్నావు. ఈ ఊళ్ళో అంతా నా పేరు చెపితే హడలి పోతారు. నాతో ఒక్క నిమిషం కలసి ఉండటానికి పడిచస్తారు."

సారాతో మత్తెక్కిన ఆ మనిషి మొరటు ప్రేలాపన ఆమె గుండెల్లో కత్తులతో కోసినట్లయింది. ఆమె వెక్కి

వెక్కి ఏడ్చింది. ఆమె ఏడ్చేకొద్దీ అతనికి చీదర ఎక్కువైంది. "ఛీ! ఈ ఏడుపుగొట్టు మొహం నేను చూడలేను. ఏడుపు ఆపకపోతే నేను మళ్ళా ఈగడప తొక్కను!" అని గర్జించాడు. ఆమె ఏడుపు ఆపలేదు. అతను కసిగా ఆమెను రెండుసార్లు కొట్టాడు బలంగా కణతన, రక్తం కారేట్లు. ఆ ఏడుపు ఆ రక్తము చూసి ఆమె తనకేదో మహా అపకారం చేసినట్లు మండిపడుతూ అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆరాత్రి అలా గడిచింది. ఆ రాత్రి ప్రారంభించిన ఏడుపు ఆమె ఆపనేలేదు. బ్రతుకంతా అలానే గడిచింది. కుమిలిపొయ్యే హృదయాన్ని కుంపటిలా భరించింది. ఎడతెగకుండా కారే కన్నీరు కనపడకుండా దాచుకుంది. ముఖ్యంగా రమణయ్య ఎదుట ఉన్న కాస్సేపు.

రమణయ్య అన్నమాట తప్పలేదు. మళ్ళా ఎన్నడూ ఆమె ముఖం చూడలేదు ఆమెను ఆదరించలేదు. అసలు ఎన్నడూ కొంపకే రాలేదు. ఎప్పుడో ఆమెను ఏడిపించి మెడలో నగలో, పెట్టెలో డబ్బులో బలవంతంగా లాక్కుందామన్న ఆలోచన వచ్చినప్పుడుతప్ప! అతనికి స్నేహితులు, ప్రేమకలాపాలు, పేకాటలు అంతా ఇంటిబయట! ఎన్నాళ్ళకో ఒకరోజు కంటికి కనిపిస్తాడు! ఆవేళ డబ్బుకోసం రాద్ధాంతంచేసి హింసించి వెళ్ళిపోతాడు.

మయూరికి ఏదిక్కూ లేకపోయినా తల్లి చనిపోతూ ప్రేమతో ఇచ్చిన నగలుమాత్రం ఒంటినిండా ఉన్నాయి. రమణయ్య తనను చేరదీసింది ఆ నగలకోసమేనని ఆమెకు చాలా రోజులకుకాని తెలియలేదు. ఒక్కొక్క నగా ఒక్కొక్కసారి వచ్చి రమణయ్య హరించుకుపొయ్యాడు

మొదటిసారి మయూరి సులభంగా ఇవ్వలేదు. "ఇవి నావి" అంది. "ఇవి మా అమ్మ నాకు ప్రేమగా ఇచ్చింది" అంది. అతను రౌద్రాకారం దాల్చాడు. ఆమె తుఫానులో బెదరిన తీగలా వణకి పోయింది. అతను ఆమెను కొట్టాడు. ఆమె పెద్దగా ఏడ్చింది. ఆ ఏడుపు వినబడకుండా అతను ఆమెనోట గుడ్డలు కుక్కాడు. మెళ్ళో గొలుసు లాక్కు-న్నాడు. ఆమె చేతులతో గొలుసుపట్టుకుని పిచ్చిదానిలా పెనుగులాడింది. అతను బలమంతా వినియోగించి ఆమె చేతులు తోసివేసి గొలుసు లాగాడు. గొలుసు రెండు ముక్కలై అతని చేతిలోకి వచ్చింది. అతను వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె మెడంతా ఒరుసుకుపోయి ఎఱ్ఱగా వాచింది. ఆమె సొమ్మసిల్లి చాలసేపు ఒళ్లు తెలియకుండా పడుకుంది.

ఆ తరువాత, ఆమె ఎప్పుడూ అతనితో పెనుగులాడలేదు. ఎప్పుడేది అడిగితే అది నోరెత్తకుండా తీసి ఇచ్చింది. డబ్బు అడిగితే పెట్టెలో ఉన్నది తీసి ఇచ్చింది. ఎప్పుడూ అతనిని ఏమీ అనలేదు. ఏమీ చెప్పలేదు. తను ప్రాధేయపడినా, ఏమైనా చెప్పినా అది అతనికి అర్థంకాదు. తాను

కన్నీరు పెట్టుకోటంవల్లా మంచిమాట చెప్పినందువల్లా అత నిలో రాక్షసత్వమే విజృంభిస్తుంది. అతను ఇంకా ఇంకా కసాయివాడై మనిషిని క్షోభపెడుతాడేకాని ప్రయోజనం లేదు అని తెలుసుకుంది. అందుకే నోరెత్తడం మానేసింది. ఇంటికి వచ్చినప్పుడు మాట్లాడకుండా అడిగినవి ఇచ్చింది. ఉన్న కాసేపు భయపడుతూ మూరమూరంగా ఉంది. అతను వెళ్లిపోయిన తరువాత ఉపూరుమని విశ్రాంతిగా ఊపిరి పీల్చుకుంది.

భగవంతుడు శూన్యంగా ప్రసాదించిన ఇంట్లో శూన్యంగానే బ్రతకటానికి నిశ్చయించుకుంది. ఏ కోర్కెలూ కోరుకోలేదు. ఏ మమకారాలు పెంచుకోలేదు. ఇంట నాలుగు గోడలమధ్య జీవన సమాధి పొందింది. బయటి ప్రపంచంతో సంబంధం తెంపుకుంది. ఏవో పనులు కల్పించుకుంది. గడప దాటకుండానే బ్రతుకు తెరువు కల్పించుకుంది. శూన్యంగా జడంగా రోజులు గడిపింది.

ఎప్పుడైనా భర్త మారుతాడేమో, ఆదరిస్తాడేమో నన్న ఆశ చావలేదు. ఒక్కొక్కసారి అతను ఇంటికి వచ్చి నప్పుడల్లా అతనిలో మార్పు ఉంటుందేమోనని భ్రమ పడేది. అతను తనను ప్రియంగా పలకరిస్తాడేమో, ఆదరిస్తా డేమోనని ఆశపడేది. డబ్బుకోసరం తప్ప ఇంక దేనికోస రమూ అతను ఎప్పుడూ ఆమె దగ్గరకు రాలేదు. నగలు

ఇమ్మని, డబ్బుఇమ్మని తప్ప ఇంకేమీ అతను ఆమెతో మాట్లాడలేదు. ఒక్కొక్కసారి అతనిని చూడగానే ఆమె హృదయం ఆశతో ఉప్పొంగి, నిరాశతో శిథిలమై పాతాళానికి క్రుంగిపొయ్యేది.

పదేళ్ళు బ్రతుకు ఇలాగే సాగింది. అప్పటికి మయూరికి ఓర్పు నశించింది. బ్రతుకుమీద, భర్తమీద విసుగుపుట్టింది. మనస్సులో మమకారం శిథిలమై విరక్తి మొలకెత్తింది. ఆశలన్నీ అణగారి అసహ్యం కమ్ముకుంది. ఇల్లు చెరసాలలా తోచింది. బ్రతుకు బానిసత్వంగా తోచింది. మనస్సు ఇందులోంచి బయటపడాలని పరితపించింది. ఎన్నడూ వీధిముఖం చూడని మయూరి తలుపులు తెరచుకుని ముందర వసారాలోనే కాలం గడపటం ప్రారంభించింది

ఒకరోజు శూన్యంగా వీధికేసి చూస్తున్న ఆమెకు శివయ్య కనిపించాడు. ఆమె ఉలిక్కిపడింది. అతను ఆమె ప్రక్క ఇంట్లోనే ఉంటున్నా అతనిని ఆమె ఎప్పుడూ అదివరకు శ్రద్ధగా చూడలేదు. ఇవ్వాళ అతనెవరో క్రొత్తఆకారంతో కనిపించాడు. అతనితో ఆప్యాయంగా చనువుగా మాట్లాడాలన్న చపలత్వం ఆమెలో అంకురించి ఆమెను నిలువనీయలేదు. అతను తనకెంతో ఆప్తుడులా తోచింది. అతనితో ఎడతెగకుండా తన మనోవ్యథలన్నీ చెప్పుకోవా

లనిపించిందిది. అతనిని పిలవటానికి ఆమెకు సాహసం కలుగ లేదు.

తరువాత పిచ్చిదానిలా వీధి కనిపెట్టుకునే కూర్చుంది. ఎప్పుడైనా ఒక క్షణం అతను కనిపిస్తాడేమో అన్న ఆశతో ఎదుగు చూస్తూ! అతనిని చూడనిరోజు ఆమెకు మతిపోయి నట్లనిపించింది. ఒక రోజు నిలువలేక మసక చీకటివేళ ఆమె అతనిని పిలచింది. అతను ఆమె దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆనందంతో తెప్పరిల్లుకుని ఆమె మెల్లగా అన్నది. "చాలా రోజులుగా పిలవాలనుకుంటున్నాను" ఆ గొంతులో జన్మ జన్మల తపన వినిపించింది.

"చాలా రోజులుగా రావాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు అతను ఆప్యాయంగా.

"ఎన్నో నీతో చెప్పాలని ఉంది" అన్నదామె.

"ఎడతెగకుండా వినాలనిఉన్నది" అన్నాడతను మురిపెంగా.

గుమ్మంముందు ఆవేళ ఆమె పెట్టుకున్న కొవ్వొత్తి దీపం ఆరిపోయింది గాలికి. అతను ఆమెచేయి పట్టుకున్నాడు. ఆమెకు ఒక్కక్షణం ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. గాలికి తలుపు రెక్కలు కొట్టుకున్నాయి. ఆమెకు భయంవేసింది. "నేను వెళతాను" అన్నది. అతను ఆమె చేతులు వదలి పెట్టాడు. ఆమె లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

లోపల ఆమె ప్రాణం నిలువలేదు. అతని చేయి ఎందుకు వదలి వచ్చానని తపనపడింది. మళ్ళా ఆ క్షణమే అతనిదగ్గరకు పారిపోవాలని పరితపించింది. ఆ క్షణం నుంచి ఆమె మరొక వ్యక్తిగా మారిపోయింది. ఆమె మనస్సు, శరీరము స్వాధీనం తప్పి శివయ్యకు బానిసగా మారిపోయినాయి. ఆమె కళ్లముందు అతని ఆకారమే ఆవరించుకుని నిలచిపోయింది. అదితప్ప ఆమె కంటికి ఇంకేమీ కనిపించలేదు. కన్నుమూసినా తెరచినా అతనిరూపమే అన్నిచోట్ల అన్ని వస్తువులలోను కనిపించింది.

మరునాడు ఆమె శివయ్య వస్తాడని ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది. అతను రాలేదు. ఆ తరువాత చాలా రోజులు అతను కనిపించలేదు. ప్రతిక్షణం అతనికోసమే పరితపిస్తున్న మయూరికి అది ప్రాణాంతకమైంది. రోజు రోజుకు ఆ వేదన అధికమైంది. క్రమంగా ఆమెకు మతి చలించింది. ప్రక్కనే అతని బంధువులంతా ఉన్నా అతనిని గురించి వారిని అడగటానికి ఆమెకు ధైర్యం చాలలేదు. ఒక్కక్షణం ఆప్యాయంగా తనచేయి పట్టుకున్న వ్యక్తి మళ్ళా కంటికి కనిపించకుండా ఉంటాడని ఆమె ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. క్రమంగా శరీరం కృశించింది. మనస్సు మగతబారింది. ఆమెలో ఏదో కనబడని వ్యాధి కమ్ముకుంది.

తన ప్రపంచంలో తానున్న రమణయ్య ఎప్పుడూ ఆమె కృశించిపోతోందని గమనించలేదు. ఒకసారి సంత

జరిగింది. కొనఊపిరితో ఉన్న మయూరికి ఒక ఆలోచన వచ్చింది, ఒకవేళ సంతలో శివయ్య కనిపిస్తాడేమోనని. ఆ ఊహ వచ్చిన వెంటనే యెన్నడూ ఇల్లు కదలని ఆమె యిల్లు వదలి వెళ్ళింది. ఆమెఆశ వ్యర్థంకాలేదు. సంతలో అడుగు పెట్టగానే ఆమెకు శివయ్య కనిపించాడు. ఆమె ముందాలోచన లేకుండా అతని దగ్గరకు పరుగెత్తి వెళ్ళింది. అతనిచేయి గట్టిగా పట్టుకుంది.

"నువ్వు యెక్కడికి వెళ్లావు? ఇన్నాళ్ళు ఎందుకు కనిపించలేదు? నీవు లేకుండా నా ప్రాణాలు నిలువలేదు. ఒక్కక్షణమైనా నేను నీకు దూరంగా ఉండలేను."

గబగబ ఇన్నిమాటలు చెప్పిందామే స్పష్టంగా అతనితో!

మతిచెడిన ఆమెకు చుట్టూ జనం ఉన్నారన్న స్పృహ లేదు. ఆ స్పృహఉన్న శివయ్య మెల్లగా ఆమెను విడిపించుకున్నాడు

"ఏమిటిది? నలుగురిలో!"

అని కోపంతో చీదరించుకున్నాడు. ఆమె వెంటనే అతని చెయ్యి వదిలేసింది, ఏదో దిగ్భ్రమకలిగినట్లు! ఆమె గుండెల్లో ఎవరో సందులేకుండా శూలాలతో పొడిచినట్లయింది. ఆ వ్యధ బ్రతికినన్నాళ్ళు దహిస్తుందని ఆ క్షణాన తెలియలేదు.

శివయ్య వెళ్ళిపోయాడు. మతిలేని దానిలా ఆమె అక్కడే చీకటిపడేవరకూ ఉంది. జనం వస్తున్నా పోతున్నా ఆమె కేమీ కనిపించలేదు. ఎవరైనా పలకరించినా ఆమెకు వినిపించలేదు. చీకటి పడుతుండగా మెల్లగా ఇంటికి వెళ్లింది.

ఆ తరువాత ఆమె మంచం పట్టింది. ఎన్నిసార్లు తెల్లవారిందో పొద్దుగూకిందో ఆమెకు తెలియదు. క్షణక్షణము ప్రాణంపోతే బాగుండునన్న వేదన దహిస్తూ ఉంటే కాలం ఎట్లా గడుస్తోందో తెలియకుండా బ్రతికింది.

అంత ఆ వేదనలోను శివయ్య మళ్లా కనిపిస్తాడేమో నన్న ఆశ చావలేదు. అతనిని చూడాలన్న తపన తగ్గలేదు. కాని అతను మళ్లా ఆమె జోలికి రాలేదు. ఆమెను చూడ లేదు. ఆమె ఆ వేదనతో అతనికి ఏ సంబంధము లేనట్లు మాయమైనాడు.

చాలారోజులకు ఆమెకు అర్థమైంది. అతనికి తనకోసం రావలసిన అవసరంలేదు. తనమీద అతనికి విపరీతమైన మమకారం ఉండవలసిన అవసరంలేదు. తాను పిలిచింది కాబట్టి అతను విలాసంగా ఒక్కక్షణం తనచేయి పట్టుకున్నాడు. నిర్లక్ష్యంగా మరుక్షణం వదలివేశాడు. అది అతని స్వభావం కావచ్చు. ఎందరినో అతనలా విలాసంగా ఆదరించి ఉండ వచ్చు: మరుక్షణం వదలి ఉండవచ్చు. వ్యర్థమైన మమకారంతో తాను కుమిలిపోతున్నది.

ఆ ఊహలతో ఆమె గుండె కోసుకుపోయింది. నిద్రలో కూడా విశ్రాంతి లేక ఉండుండి ఉలిక్కిపడి బాధపడింది. తనువు మనస్సు రెండూ చెడి శిథిలమైనాయి. లోపల్లోపల ఏదో భయంకరంగా చితికిపోయి కంటికి కనిపించకుండా రక్తం ఎడతెగకుండా స్రవిస్తోంది. ఆ చితికిపోయినది మెదడో, హృదయమో, బ్రతుకో, కల్పించుకున్న భ్రమో, ఆమెకు స్పష్టంగా తెలియదు.

ఎప్పుడో ఎవరో చెప్పారు రమణయ్యకు, సంతలో శివయ్యా మయూరీ కలసి కనిపించినట్లు. ఆరోజు అతను ఆమెను చావగొట్టాడు. ఆమె అధోగతి పాలైనదని అతి నీచంగా తిట్టి పోశాడు. ఆమె ముఖం చూడడంకూడా పాప మన్నాడు. మయూరి ఆ దెబ్బలు ఆ మాటలు ఓర్చుకుంది. ఆమె ఇంకా అతను కల్పించిన ఇంట్లోనే వున్నది. కొట్ట టానికి, తిట్టటానికి, హింసపెట్టటానికి అతనికి ఇంకా అధికార మున్నది. అది నిజమే! ఆమె ఇప్పుడు అన్నివిధాల చెడి పోయిన మనిషి. ఆమెను చూడటమే పాపం.

ఆమెకూ అటువంటి నమ్మకమే కలిగింది. ఈపాపం తనను బ్రతికినన్నాళ్ళు దహిస్తుంది. బ్రతికినన్నాళ్ళు గుండె కుమిలిపోతుంది. ఇది విముక్తిలేని శాపం.

ఎప్పుడూ తన గుండెల్లో అంకురించిన మమకారం నశించదు. ఆమెది పరాధీనమైన బ్రతుకు ఏ వేపు చూచినా ఆమెకు అంత ఆవేదనలోను శివయ్య ముఖమే కనిపిస్తుం

టుంది. నిరంతరంగా అతనికోసమే కన్నీరు కారుతూ ఉంటుంది. అతను అతి నిర్దయగా తన్ను వదలి వెళ్ళిపోయాడని హృదయం దహించుకుపోతుంది. ఎవరు ఎంత కొట్టినా, తిట్టినా. నీచంగా చూచినా ఆ మమకారం నశించదు. ప్రాణం పోతున్న కొనఊపిరితో కూడా అతను కనిపిస్తాడేమోనని అటూ ఇటూ వెతుక్కుంటూ ఉంటుంది. అది తప్పదు. అది మమకారమో ఉన్మాదమో కూడ ఆమెకు తెలియదు.

ఆమె నిగ్రహం కోలుపోయింది. ధైర్యం కోలుపోయింది. బ్రతకాలన్న కోరిక కోలుపోయింది. శిథిలమైన గుండెలో స్రవించే కన్నీటిని అరికట్టడం ఆమెకు సాధ్యం కాలేదు. అది ఎడతెగకుండా కంటివెంట కారుతూనే ఉన్నది. ఒక్క క్షణమైనా ఆగదు. ఆ కన్నీరు ఎవరైనా చూస్తారేమోనన్న భయంమాత్రం మిగిలింది. అందుకే అది కనబడకుండా ప్రతిక్షణం కళ్ళు నులుపుకోవడం అలవాటు చేసుకుంది. క్రమంగా కళ్ళు ఎఱ్ఱగా మారిపోయాయి.

ఆమె ఇల్లువదలి వెళ్ళిపోయింది. అనాథగా ప్రారంభించిన బ్రతుకును చివరకు అనాథ శరణాలయానికే చేర్చుకున్నది. అక్కడ ఆమెకు ఏదో ఊరట కలిగింది. ప్రతిక్షణం గుండె దహించుకుపోతున్నా చేయవలసిన పని ఏదో బరువుగా సాగుతున్నది.

అది ఆమెకథ. ఎవరితోనూ చెప్పలేని వ్యథ. అందుకే కాంతమ్మ ప్రశ్నకు ఆమె సమాధానం చెప్పలేదు. ★